

LBRIS

We know
books
București 2026

Editura Soma Nova

Str. Gorjului, Nr. 22A, Camera 1, sector5, București

www.editurasoma.ro

contact@editurasoma.ro

tel: 0726 260 955

Coordonator: Dănuț Murariu

Design copertă: Radu Albaiu

Tehnoredactare: Florin Orșa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Poesis : atributul poeticului dumnezeiesc. - București : Soma

Nova, 2026

ISBN 978-630-6690-19-0

821.135.1

Copyright © 2026 Soma Nova

Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este permisă numai cu acordul prealabil scris al Editurii Soma Nova

Tiparul executat la **S.C. X PROMPT PRINT S.R.L.** București

tel 021 423 20 58,

e-mail: contact@xprompt.ro,

web: xprompt.ro • 2026

*Mulțumesc Bunului Dumnezeu – Tatăl-Mamă,
pentru tot ceea ce mi-a dăruit*

*Mulțumesc celui care m-a ghidat
către cunoașterea de Sine*

*Iubitei mele Ana Maria,
cu gratitudine...*

CUPRINS

Taina metaforei.....	25
Metafora ca instrument științific	36
Metafora revelatorie	42
Poezia sau arta în versuri a metaforei	45
În clipa asta.....	52
De ziua mea.....	54
Sunt un romantic	55
Un călător aş vrea să fiu	56
Am fost odată pur.....	58
Clipa	60
E-o lume-ntreagă-n mine!	62
Nu mai vreau timp să număr	64
Am murit în fiecare zi	66
Ne naştem iar	67
Umbra	68
Ego-ul	70
Lună mare, Lună plină.....	72
Când mă scol de dimineaţă!	74
Mâna stângă, mâna dreaptă.....	75
Mi-e dor de lumea ta nebună	76
M-am născut din ochii tăi	78
Ştie?	79
Dacă n-ai fi!	80
Mi-am adus aminte!	81
Nu ştiu de ce.....	82
O, femeie!.....	83
Tu eşti iubita mea specială	84
Când suferi tu.....	86
Nu-i vina ta!	88
Atinge-mă!	89
Unde te-ai ascuns iubire?.....	90
Mi-e sete de tine	92
Mi-e dor	94
Aş vrea.....	95
Parfumul florilor de mai.....	96
Noi nu mai suntem cei de ieri.....	97
De-ar vrea omul!	98
Fă-mă Doamne să-nţeleg.....	100
Am iubit-o!.....	102
O, Doamne, unde am greşit?	103
Rămâi în tine nemişcat!	104

Amnarul inimii	105
Cărăm suflute	106
Îngeri printre noi	107
Lăsați-mă!	108
Mă dor cuvintele	109
Tăcerea	110
Ce-i libertatea?	111
Eu 's d'aci!	112
În lumea asta	114
În lumea asta	115
Ca-n viață!	116
Caruselul vieții	117
Mă tot gândesc mereu la clipa	118
În așteptare	120
Puterea omului	122
Prea mult sau prea puțin	123
Mai stai un pic	124
Rugă	125
Plânsul nu o să ni-l luați!	126
Cine nu plânge!	127
Te-am căutat	128
Lingurița Zânei	129
Imn	130
Hai frate, hai soră să facem o horă!	134
Am să plâng într-o zi, Doamne!	136
Crez	137
E pace aici la noi	138
Eu nu mai vreau	139
Trezire	140
Celulele	141
Inima mea	142
Visul meu	144
Maya	145
Bătrânul fierar	146
O Doamne, unde-i locul meu?	151
Un vis!	152
Nu-i vis!	153
Tot ce a fost	154
În turn de fildeș	155
Mereu câte ceva	156
Versificația sau arta de a face versuri	158

Cu câțiva ani în urmă, mai exact în anul 2015, luna iunie, am aflat despre Atributele Dumnezeiești. Unul dintre primele contacte cu Atributele Dumnezeiești a fost realizat printr-o „exemplificare profundă, plenară, cu energia subtilă sublimă nesfârșită, veșnică, gratuită, a Atributului Dumnezeiesc al Poeticului Dumnezeiesc”. Tot atunci, (deoarece se sărbătoreau 126 de ani de la trecerea în neființă) am avut ocazia să experimentez și o „exemplificare de comuniune profundă cu cel care a fost poetul Mihai Eminescu”. O curiozitate misterioasă m-a cuprins atunci și mărturisesc că, deși nu aveam niște așteptări anume, eram totuși cuprins de o anumită frenezie, doar gândindu-mă la faptul că aş putea intra în rezonanță cu sfera tainică a marilor poeți, cu precădere, cu sfera tainică a marelui poet care a fost Mihai Eminescu.

După ce am realizat aceste exemplificări într-o anumită stare meditativă¹, care mi-a încântat sufletul, în următoarele zile am uitat de ele. Însă, peste alte câteva zile, cam peste două săptămâni – dacă îmi aduc bine aminte, fără să mă gândesc câtuși de puțin la domeniul poeziei (fiind într-o activitate cotidiană pe care o desfășuram) mi-au venit brusc în sfera conștiinței mele niște versuri. Le-am pus imediat pe hârtie și am fost foarte încântat să văd că se conturează o poezie, care mi-a bucurat sufletul. Însă, nu m-am gândit că după o perioadă de câteva săptămâni, am să simt din nou exact același fenomen, care s-a concretizat cu o nouă poezie. Totul îmi părea normal, firesc și nu bănuiam atunci nimic din ceea ce avea să se petreacă mai târziu. Și totuși, când mă uitam la acele poezii aveam un sentiment abia perceptibil –

¹ Stare de concentrare ușoară a atenției, pe un fond de relaxare a minții.

care venea de undeva din inconștientul meu, că ceva se petrece. Este acea stare care, deși nu se manifestă în planul conștient, o simți totuși undeva în străfundurile tale (în planul inconștient) și, pentru că nu-ți este clar ce este și cum este, nu-i dai importanță, gândind: „Nu-i nimic, doar mi se pare...”. Dar, pe undeva, subconștientul meu „lucra” și, într-un plan îndepărtat din sfera conștiinței mele, tot urmăream să înțeleg ce se petrece, însă nu găseam nicio explicație. Așa că am zis din nou: „Nu-i nimic, doar mi se pare...”. Și atunci, pentru că mintea rațională vrea întotdeauna o explicație, am găsit și explicația rațională. Mi-am zis că poate fiind într-o perioadă mai sensibilă, cu multă emoție, datorită unor schimbări majore din viața mea, „e normal ce mi se petrece”. Menționez că în trecut, cu foarte mulți ani în urmă, mai exact prin adolescență, am mai avut tentative de a scrie poezii, dar, așa cum mi-a spus profesorul meu de limba română, nu aveau „acel ceva” care să le ridice la rang de poezie, în adevăratul sens al cuvântului, așa că am abandonat această pasiune. Acum știu că „acel ceva” este chiar acest Atribut al Poeticului Dumnezeiesc, care este de fapt singura instanță ce poate certifica statutul de poezie sau de poet, deoarece toți poeții autentici se cuplează, fie că știu, fie că nu știu, la această sferă de energie a Atributului Poeticului Dumnezeiesc, de unde își iau inspirația.

După o anumită perioadă s-a petrecut iarăși același fenomen. Am început atunci să fiu mult mai atent la acel proces misterios și foarte subtil, care mi se petrecea. Am identificat cum, de undeva de sus, de deasupra capului meu, mai exact în zona coronariană², parcă presa „ceva” ca într-o „strecurătoare” și în partea de dedesubt a „strecurătorii”, care avea un corespondent în creierul meu (din zona parietală până în sistemul limbic), se cristaliza „ceva”. Printr-o anumită concentrare reușeam apoi ca acel „ceva”, ce venea de sus, să-l „transcriu” în sfera conștiinței mele, ca mai apoi să îmi apară anumite gânduri ce se cristalizau în versuri. Acest fenomen, pe care eu îl simțeam inclusiv „fizic”, era „ceva” care venea foarte clar „din afară”, dar oarecum coexistă și în interiorul meu, pentru că el nu îngloba doar planul conștient, ci și pe cel inconștient. Și, deși eu simțeam

totul până în structura fizică, era vorba doar de o energie subtilă, transcendentă³. Mult mai târziu (după vreo șapte ani) am aflat că acea „strecurătoare” este un centru de forță subtil, numit *Soma chakra*. Acest proces este destul de greu de descris în cuvinte și nu știu dacă am reușit să-l descriu în așa fel încât să fie pe deplin înțeles, pentru că, dintr-o perspectivă rațional-cognitivă, el nu are niciun corespondent. Însă eu am descris aici în câteva cuvinte exact cum s-a petrecut. Oricum, era un proces care necesita multă atenție, multă interiorizare și mult efort mental. Era ca și cum te chinui să prinzi un post de radio și trebuie mereu să rotești butonul ca să prinzi ceva clar, pentru că erau foarte multe interferențe și „zgomote” parazite. Nu știu dacă interferențele veneau din sfera conștiinței mele sau din altă parte.

Apoi, în lunile care au urmat, aceste fenomene s-au înțeles și mi-am dat seama că aceasta se petrece și pentru că atenția mea era mereu la „post”, pentru a prinde o eventuală „transmitere”. Treptat, având în spate o experiență de cercetare în neuropsihologie, am conștientizat la un moment dat că mi s-au schimbat ritmurile cerebrale și, drept urmare, m-am trezit că gândeam și vorbeam în anumite ritmuri, altele decât cele obișnuite. Știam din teorie că aceste ritmuri cerebrale sunt specifice poezilor, actorilor, filosofilor, dar acum îl experimentam concret ca pe o însușire firească și nu ca pe ceva pasager. Odată cu timpul, am început să am rezultate din ce în ce mai bune și chiar să am o anumită dexteritate în a „cristaliza” ceea ce primeam de „sus”, dar aceasta era și în funcție de starea mea afectivă și nu în ultimul rând, de puterea mea de concentrare de la acel moment. Fenomenul se derula acum mult mai natural, mult mai rapid și chiar dacă nu-l mai simțeam atât de mult și în planul fizic (în creierul meu) îl simțeam în schimb din ce în ce mai mult sufletește. Aș putea să descriu această stare ca: *dulceața sufletului meu*. Liniștea deplină mă ajuta foarte mult, ajungând să mă scufund din ce în ce mai mult într-o stare inefabilă de transcendență.

După un timp, am înțeles oarecum că aceste fenomene au fost declanșate, într-un mod excepțional, de exemplificarea comuniunii

² *Sahasrara chakra*

³ Imaterială. Care se află dincolo de lumea materială.

cu Atributul Poeticului Dumnezeiesc. Dar nu eram chiar foarte sigur. Așa că am început să ascult cu toată ființa mea, din ce în ce mai mult, muzica care exemplifică acest atribut (în special partea de final) – pentru a evoca momentul care a declanșat această trăire. Probabil că, dacă nu aș fi făcut această evocare, experiența mea s-ar fi terminat în acel punct, rămânând doar cu câteva poezii bunele. Însă, eram prea încântat de această experiență sublimă pentru a mă putea opri pur și simplu. Așa că am continuat, într-un mod intuitiv și fără niciun efort, să amplific fenomenul. Aproape că nu voiam să mai ies din această stare – care îmi plăcea enorm – și, atunci când simțeam că se diminuează rezonanța cu această energie subtilă sublimă, ascultam din nou și din nou într-o stare de receptivitate conștientă. Trebuie să recunosc că, în mod secundar, mă ajuta și o ambianță de poveste de care eram înconjurat în acea perioadă. Dar așa cum am precizat, audierea iar și iar a muzicii care exemplifică Atributul Dumnezeiesc al Poeticului Dumnezeiesc, într-o stare meditativă, mă ajuta foarte mult să-mi mențin o stare de concentrare, care era necesară pentru a „prinde” momentul „transmiterii” a ceva anume. Și rezultatele nu au întârziat să apară. Poeziile îmi păreau acum mult mai structurate, dar și mult mai încărcate de o energie specifică sublimă. Chiar trăiam starea de sublim. Pot să spun că ajunsesem la o fază mai avansată, superioară. Eram foarte încântat și, în sfârșit, am înțeles atunci foarte clar că totul a pornit de la acele exemplificări. Dar ele au fost doar începutul.

Totodată, am început să mă interesez mai mult de Atributele Dumnezeiești. Eram oarecum uimit de aceste atribute, pentru că totul îmi părea foarte abstract. Uneori, îmi părea ceva foarte simplist și, deși așa pare pentru o minte obișnuită, de-a lungul timpului am înțeles cât de complexă este experiența cu Atributele Dumnezeiești. Deși poate părea banal să te raportezi la niște Atribute Dumnezeiești, această experiență este foarte de greu de explicat și nu prea are un corespondent în logica rațională a unei minți obișnuite, pentru că fenomenul este plurivalent și necesită o uriașă putere de conștientizare (o uriașă sferă de cuprindere). Analogic vorbind este ca și cum te-ai raporta la cer sau la Soare, dar una este să privești cerul și Soarele

și alta este să „cuprinzi” în sfera conștiinței tale cerul cu Soarele. Experiențele sunt total diferite. Dar dacă ar fi acum să vă răspund la întrebarea, pe care o anticipez, *cum funcționează în mod exact Atributele Dumnezeiești sau care este modalitatea concretă prin care ele se manifestă*, nu știu să vă răspund! Și probabil că oamenii de știință materialisti sau oamenii cu o puternică dominantă rațional-cognitivă ar fi foarte nemulțumiți de acest răspuns. Dar aici nu poate fi vorba despre o cunoaștere de tip rațional. Și cum ai putea să știi în totalitate această taină? Știu doar că **Atributele Dumnezeiești sunt energii primordiale**, prin care omul, trăindu-le în sfera conștiinței lui, își poate face o idee despre Dumnezeu. Într-un fel, analogic vorbind, dar la o scară infinitesimală, este exact ca și când ai vrea să cunoști pe cineva, iar pentru aceasta te raportezi la calitățile sale (gândire, inteligență, afectivitate, voință, altruism, creativitate, comunicare, abilități, aptitudini etc.) **pentru a înțelege ce fel de om este**. În DEX '09 (2009) ni se spune că atributul este: „Însușire (esențială) a unui obiect”. Însă atributul nu se referă doar la obiecte, ci și la ființe, fenomene etc. Prin extrapolare, Atributele Dumnezeiești sunt însușiri ale lui Dumnezeu. Practic, prin explorarea și prin internalizarea Atributelor Dumnezeiești avem ocazia să trăim plenar cum simte și cum gândește Dumnezeu, evident, totul raportat la micul univers al ființei umane. În textele de specialitate ni se spune că Atributele Dumnezeiești sunt „perfecțiuni atribuite lui Dumnezeu, altele decât propria sa esență”. (dexonline.ro) Dar, din punctul nostru de vedere, nicio definiție nu poate cuprinde Realitatea ubicuă a Atributelor Dumnezeiești.

Subiectul Atributelor Dumnezeiești este foarte vast și de-a lungul timpului a fost dezbătut pe larg pe multiple căi: filosofie, religie, misticism, alchimie, spiritualitate, cultură și mai nou, chiar în știință (în fizica cuantică). Astfel că nu o să intrăm aici în profunzime în acest subiect, pentru că oricine dorește poate găsi foarte multe informații extrem de valoroase, la o simplă căutare. Chiar dacă nu știm, Atributele Dumnezeiești se manifestă clipă de clipă, atât în noi, cât și în afara noastră, ca niște energii subtile⁴ iar de-a lungul timpului

⁴ Energii subtile: energii foarte greu perceptibile, rafinate, greu de sesizat.

omul le-a „ambalat” în fel de fel de forme (coduri și legi morale, taine divine, virtuți religioase și morale, calități ale personalității, abilități și aptitudini ale personalității, valori și standarde de integritate etc.). Lipsa manifestării acestor atribute divine și universale (codificate în legi morale, virtuți, valori etc.) duce la opusul lor (nonvaloare, nonvirtute, imoralitate etc.). De aceea marii înțelepți spun că: „Răul este absența binelui”.

Mult mai târziu am înțeles că aceste atribute sunt singura noastră posibilitate de a comunica real cu Dumnezeu și totodată singura posibilitate a omului de a acumula virtuți nepieritoare (iubirea necondiționată, înțelepciunea, bunătatea etc.). Ca un firesc, la un moment dat am simțit nevoia să mă raportez și la alte atribute, cum ar fi: Atributul Iubirii Dumnezeiești, Atributul Clipei Dumnezeiești, Atributul Calmului Dumnezeiesc, Atributul Misterului Dumnezeiesc, Atributul Înțelepciunii Dumnezeiești, Atributul Adevărului Dumnezeiesc, Atributul Ubicuității Dumnezeiești, Atributul Plenitudinii Dumnezeiești etc.

Un alt aspect important (legat de experiența mea) era acela de a scrie pe hârtie imediat ceea ce se cristaliza în sfera conștiinței mele, pentru că altfel, informația mi se ștergea de îndată. Am pierdut câteva astfel de ocazii, pentru că nu am putut pune imediat pe hârtie ceea ce se cristaliza și tocmai de aceea am început să simt nevoia din ce în ce mai mult de ceea ce poate fi numit „conștientizare plenară și profundă” – o lărgire a sferei conștiinței mele pentru a îngloba cât mai multă informație. Uneori aveam însă noroc, pentru că fenomenul se repeta, devenind ciclic și atunci puteam recupera. Dar, ideal era să fiu cât mai atent (conștient) pentru a putea pune pe hârtie informația receptată, chiar de la început. Alteori, ceea ce puneam pe hârtie necesita mai târziu, din partea mea, o anumită ajustare și o punere într-o anumită formă simetrică. Și asta era o muncă destul de laborioasă. Era exact ca munca de șlefuire a unui diamant. Oarecum, aceasta era contribuția mea. În unele situații, forma și simetria erau într-o proporție destul de mare, aproape de o finalitate mulțumitoare. Au fost dați când poezia a „curs” în proporție de 90-99%. Dar au fost și mo-

mente în care poezia a „curs” doar 25%, adică una-două strofe. Dar era suficient pentru că, apoi, era ca și cum ai prins de un fir și tragi de el până obții tot ghemul. Am înțeles atunci că totul depinde de cât de bine receptez eu aceste informații, cu alte cuvinte, dacă receptam bine nu mai trebuia să muncesc ca să „restaurez” golurile sau să „șlefuiesc”. Însă, de multe ori, aveam impresia că Dumnezeu se joacă cu mine, așteptând parcă să vadă cât sunt de creativ, pentru că uneori, chiar de multe ori, Dumnezeu îmi revela doar 2-3 versuri și de acolo mă lăsa să fac eu restul, din perspectiva mea de micuț creator. Alteori, îmi revela 2-3 versuri și după ce munceam să realizez una-două strofe, îmi mai revela încă 2-3 strofe sau chiar întreaga poezie, parcă mulțumit de ceea ce am realizat! Am perceput aceasta ca pe un joc între mine și Dumnezeu, care necesita un efort psiho-mental uriaș și o perseverență extraordinară, ieșite din comun. Sintagma „focul creației” nu este doar o metaforă, ci și o realitate fiziologică care „te consumă”. Lucrul cu Atributele Dumnezeiești este, metaforic vorbind, ca o cuplare la o tensiune de mii de volți. Și, deși acest joc nu este chiar atât de ușor precum pare, cu toate acestea a fost și este încă un joc fascinant pentru mine. Însă, trebuia să fiu foarte detașat sau neimplicat egotic pentru că dacă încercam să forțez cumva, fenomenul de „transmitere” nu se producea nicidecum. De multe ori trecea câte o lună-două și mă întrebam dacă nu cumva a dispărut acel fenomen și eram foarte fericit când vedeam că se declanșează din nou. Adeseori mă întrebam: „Oare cât o să țină?” Dar acum, după atâția ani, am înțeles – nemaiaivând niciun dubiu în acest sens – că fenomenul de „transmitere” nu dispare niciodată atâta timp cât tu menții rezonanța cu sfera subtil-energetică a acestui Atribut al Poeticului Dumnezeiesc, pentru că este vorba de o energie infinită (deci nu se termină niciodată) și, prin urmare, nu există niciun risc să diminueze – spre exemplu – dacă un milion de poeți de pe întreg Pământul decid să se cupleze simultan la această energie. Toate acestea sunt valabile pentru toate Atributele Dumnezeiești. Energia oricărui Atributului Dumnezeiesc nu se modifică niciodată (nu-și modifică niciodată vibrația), neputând vreodată să sufere transformări pentru a deveni altceva.

Dumnezeu nu schimbă niciodată „rețeta”, pentru că El nu trișează niciodată. „Prăjitura ta preferată” va fi mereu aceeași. Nu în ultimul rând, această energie subtilă este sublimă, savuroasă, încântătoare. Și, pe deasupra, (și acest aspect nu este deloc de neglijat într-o lume rapace unde totul are un preț), energia acestui Atribut Dumnezeiesc ni se oferă într-un mod total gratuit, fiind un act de mare grație din partea Creatorului. Prin urmare, nu trebuie să faci nimic altceva, decât să-ți menții rezonanța. Nu contează cine ești sau ce statut ai, nu contează dacă ești poet sau nu, nu contează ceea ce crezi tu sau alții că ești, nu contează ce religie ești, tot ceea ce contează este doar să te cuplezi la această energie dumnezeiască și să-ți menții rezonanța, chiar dacă este adevărat că aici este o artă în sine, care se deprinde cu timpul. Deci, un aspect pe care trebuie să-l menționez foarte clar este că eu nu am abordat această experiență din punct de vedere religios. Atributele Dumnezeiești sunt deasupra oricărei religii, pentru că **ele vin direct din inima și din mintea lui Dumnezeu** iar Dumnezeu este peste orice religie. Cu toate acestea, ele nu exclud religiozitatea. Însă, există o diferență între religiozitate și religie. Religiozitatea este naturală, este individuală, fiind o formă spontană de devoțiune și de celebrare a sacralului (care poate fi trăită oriunde, oricând, de către oricine), pe când religia este o formă instituțională, care, pe baza unei anumite dogme religioase, promovează o anumită formă de religie. Aceasta nu înseamnă că religiile instituționalizate nu se pot cupla la aceste atribute, ba chiar ar trebui să fie fundamentul oricărei doctrine religioase. Am putea spune că o religie este cu atât mai autentică, cu cât este mai cuplată la Atributele Dumnezeiești. Este firesc să fie așa!

Un alt fenomen important, care se producea aproape de fiecare dată după ce terminam o poezie, mai ales la cele care „curgeau” aproape integral, era un sentiment foarte pregnant că acea poezie este foarte cunoscută, în sensul că îmi părea extraordinar de familiară. Atât de cunoscută, încât de multe ori chiar tresăream, gândindu-mă că poate o fi un „plagiat” și eu habar nu am de aceasta. Cu cât poezia îmi era mai „cunoscută”, cu atât era mai copleșitoare pentru mine și mai perfectă, dar în același timp trăiam și angoasa „plagiatului”.

Recunosc acum că acest fenomen m-a bulversat destul de tare pentru o lungă vreme. Nu înțelegeam deloc ce se întâmplă. De fiecare dată când finalizam o nouă poezie, care „îmi părea foarte cunoscută”, căutam cu înfrigurare să văd dacă nu cumva o regăsesc scrisă pe undeva, dar nu găseam nimic, ci, cel mult, foarte mici variațiuni pe aceeași temă. Și totuși aveam mereu acel sentiment familiar, uneori chiar izbitor, că este deja scrisă pe undeva. Mă întrebam mereu: „Ce se întâmplă? Am devenit medium și nu știu?” Dar, de fapt, mult mai târziu (cam după zece ani) am înțeles în sfârșit că aceste poezii există deja în Sfera Conștiinței Universale și, ca atare, ele sunt doar **rescrise**. Lărgindu-mi sfera conștiinței în mod gradat, am înțeles la un moment dat că acel sentiment foarte puternic de „cunoscut” este o consecință a faptului că aceste poezii sunt scrise dintotdeauna, încă de la începutul tuturor începuturilor, undeva în „mintea” lui Dumnezeu sau, altfel spus, în Sfera tainică infinită a Conștiinței Dumnezeiești. Aceasta este pur și simplu o mare taină, care nu are nicio legătură cu vreo religie sau cu orice altceva, în sensul că nu este nevoie să urmezi o anumită cale sau o anumită religie, ca să trăiești profund această revelație. Tocmai de aceea, acest mare adevăr se poate revela oricărui liber-cugetător, poezii fiind privilegiați. Prin accesarea Atributului Poeticului Dumnezeiesc, într-un mod cu totul extraordinar, noi avem acces la aceste „poezii scrise de la începutul tuturor începuturilor, în mintea lui Dumnezeu”. **Prin urmare, toți marii poeți care cred că ei au scris poezii extraordinare, asumându-și meritele, sunt într-o gravă eroare.** Cel mult, poezii pot compune doar variațiuni pe aceeași temă, dar nimic nu se poate compara cu originalul (sau mai exact cu originalul) și din acest punct de vedere toți poezii nu fac altceva decât să îl plagieze pe Dumnezeu. Este adevărat că una este să „redai” o poezie care este foarte aproape de original, spre exemplu un 80% și alta este să redai o poezie care „redă” doar 5% din original. Ca să nu mai vorbim că mai sunt așa-zisele poezii care nu redau nimic, nimic, iar altele au o profundă rezonanță malefică, în opoziție totală cu Atributul Poeticului Dumnezeiesc. Și aici se face diferența între marii poeți și poezii mărunți sau în unele cazuri, între poezii autentici și așa-ziii poezii care